

42. szám.
October 20-án, 1866.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képekkel ellátva.
Előfizetési ár: Egész évre jan.—dec. 6 frt., 6 óra 3 frt. és 3 óra 1 frt 50 kr.—
Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvárusnál.
Kiadóhivatal: Pest, barátok-tere 7-ik szám.

XVII. kötet.

Egy híres nótának a története.

E század második évtizedének első esztendeiben egy sajtáságos nótát kezdtek énekelni Magyarországon, melyet, mint látszott, Budapestről hordott szét a fiatalság.

A nótának magyar szövege volt, s a mellett steyerisch dallama. A szöveg pedig ez volt:

„Már Isten néki :

szokjunk rá
járjunk rá

A német tánczra

A német tánczra!

Ugyis már régen

rászedtek
rávettek

A szolgálánczra

A szolgálánczra.

A muzsikus nem

ismeri
nem veri

A mi húrunkat

A mi húrunkat.

Ha Stájert húznak

hiába pengetjük
jobb lesz, ha elvetjük

A sarkantyúnkat

A sarkantyúnkat.

Isten, ugy látszik

levette
letette

Szent kezét rólunk

Szent kezét rólunk.

Fohászzkodnánk, de

mind írva
mind sirva

Hiába szólunk

Hiába szólunk.

Mert gyávaságunk

büntette,
jól tette!

Igaz bíróra

Igaz bíróra

Találtunk benne

méltó lesz
e nemzet

Ilyen ostorra

Ilyen ostorra.

Itt következett azután az allegro:

De szánd meg Árpád, szánd unokádát
Tartsd meg e vérrel szerzett hazádat.“

Ama szörnyű szélesendes időkben az ilyen ártatlan kis nótá is nagy port vert fel; keresték a szerzőjét, s minthogy magyar emberek közt semmi titokban nem maradhat, végre ki is tudták, hogy ezt a nótát Magyarország egyik legrégebb táblalabirója, az öreg H...th István készítette.

H...th István rögtön megkapta a parancsot, hogy menjen fel „ad audiendum verbum“ a király színe elé.

Pár hét elmúlt, és H...th István csak nem ment még fel.

Ekkor a nádor maga elé hivatja a táblalabirót, s megfedi, hogy miért nem ment fel a király elé, mikor meg volt parancsolva?

H...th István ártatlan arezczal viszonya:

— Fenséges uram, az én igyekezetemen nem mult az engedelmesség. Én rögtön a parancs vétele után felmentem Budára, kérdezősködtem, hogy hol lakik itt a magyar király? De senki sem tudta megmondani. Azután felmentem Székes-Fehérvárra, ott is tudakozódtam, hol van itt a magyar király rezidentiája; de senki sem tudott ráutasítani. Még Visegrádra

is elmentem; de a magyar királyt ott sem találtam meg.

A nádorispán azután megmagyarázta neki, hogy csak menjen fel szépen Bécsbe, ott majd elvezetik hozzá.

H...th István tehát felment Bécsbe, hogy vezessék a fejedelmi várakba.

Az uralkodó atyai intő szavakkal dorgálta meg az öreget; — hanem német nyelven.

H...th István illő kegyelettel hallgatá végig a dorgálást, és mikor vége volt, azt a tiszteletteljes megjegyzést tevő rá, hogy:

„Fenséges uram: — nix dájts.“

Az öreg egy hangot sem értett németül.

Erre a király latinul ismétlé a dorgálást, hogy mint mert ily bántó merényletet elkövetni a vén táblalabiró?

Mire az öreg elmosolyodva mondá:

„Tamen est solummodo cantilena talis.“

S azzal panyókásan, kardosan, sarkantyúsán, a hogy volt, elkezdett ő Fölsége előtt egy csendes ländlerischt lejteni, kedélyesen danolva hozzá: „már Isten néki, szokjunk rá, járjunk rá, a német tánczra, a német tánczra.“

Ő Fölsége jóízűt nevetett rajta, s azt mondta neki, hogy menjen haza Isten hírével, és ne bolondozzék többé.

— Még abban az évben össze lett hívva amaz emlékezetes országgyűlés.

Tallérossy Zebulon levelei Mindenváró Ádámhoz.

Tekintedezs barátom uram!

Denique, a mi igaz, az igaz. Is a mit meg kel adnyi, azt meg kel adnyi, különben ha nem adunk, elvesznek. Mar in csak akarki mit beszilye, kintelem vagyok partyat megfognyi kormányfirfiaknak, is megadom elismerist ex propriis, a nélkül, hogy hivatalt kirnik irete.

Miirt vadolnak kormányfirfiakat? Sok mindenirt vadolnak. De csak semiirt sem nincsen igazsaguk recriminatoroknak.

Hogy nem tutak megcsinyalnyi anyi ideig bikis kiegyenlitist. No igen, mert voltak elfoglalva haboruval. Hogy nem tutak megcsinyalnyi jól haborut. No igen, mert voltak elfoglalva bikis kiegyenlitisel.

Hogy pedig mig most se nem összehinak magyar országgyűlist, ki tuggy azon megütköznyi? Hiszen nem volt nekünk igirve elnapolas-

kor, hogy haboru utan fog országgyűlis megint összehivatnyi, hanem volt nekünk igirve, hogy össze fog hivatnyi megint országgyűlis „jó ügynek gyözedelme, is fegyvereink vig diadala utan.“ Mar pedig hogy ezutal vig diadal elmarata, azt csak minden ember nem fogja tagadnyi, is így terminus praeclusi elhalasztota magat, is így in nem tudok, minek sarkalnak kormányfirfiakat, mintha valamit nem megtartanak, a mit megigirtek. Hiszen a ki algebrat tanulna, regula aureat, is sublimior mathesist, az csak kiszamithat aequalis utyan, hogy:

ha 1861-ben kormányfirfiak igirtek magyar országgyűlist elosztatas utan 6 honap mulva összehivatnyi, s lete hat honapbul esztendő öt, = 60 honap;

is ha 1866-ban kormányfirfiak igirtek magyar országgyűlist elnapolastul szamitva, egy

vigdiadal ideje mulva összehivatnyi, is lete vigdiadalbul 20 milio forint fizetis, akor orszaggyülist mongyunk *a*-nak, hónapokat mongyunk *b*-nek, diadalmat mongyunk *q*-nak, vesztesiget mongyunk *y*-nak, orszaggyülis hatarideje ignota quantitas legyen *X*, akor következő aequatio utyan minden ember kikalkulalhat maganak, mikor lesz az tehat:

$a + b \times 60 = q + y$, elevatum ad viginti milliones. = $X : \alpha$

Ebül azutan egy astrolabium, meg egy telescopium segitsigivel minden ember kikalkulalhatya orszaggyülis cometajanak viszatirisi idejit planetankhoz.

Tehat csak nem kel mingyart mindenirt kormányfirfiakat ragalmaznyi.

alazatos szolgaja

Tallerossy Zebulon.

Egy bécsi lap levelezőjétől.

Tisztelt szerkesztőúr!

Leghitelesebb kutfőből tudósithatom önt a geszti konferenciáról.

Tudniillik van nekem ott a környékben egy finantz ismerősöm, a kivel együtt voltunk kellnerek a zöld fánál, aztán később ő szolgabíró lett; most ismét finantz; attul tudtam meg mindent; az pedig kazánt akonázott a környékben, hát jól van értestilve.

Tehát, mint már telegrafirozva volt önnek, a tigrisek értekezletet tartottak a főtigrisnél, Geszten. Itt van a személyleírásuk. Egy vékony, szőke szakállu fiatal ember, a ki, minthogy a haját sajnálja vágni, faut de mieux, a bajuszát

tartja olló alatt. Erre ráismerhet ön a leírás után, hogy Nyáry Pál.¹

A másik egy sötétpiros képü öreg ur, köpözös, telivér termettel, vastag nyakkal, ez minden bizonynyal Várady Gábor.

Azután egy nyalka ifju tigris, valóságos tigris-fark formára felkondorított bajuszszal, jól ismerem, hogy ez Ghyczy Kálmán.

No már most ilyen három veszedelmes tigrisnek az összejövetele egy negyediknél. hogy nem lehet a vakeset dolga: azt könnyen elképzelheti ön. Majd legközelebb azt is megírom, hogy miről tanácskoztak, de most nagyon fázik a körmöm. Küldjön pénzt fára.

Nikolaus Lügewakker.

Hogy sajnáltuk!...

Hogy sajnáltuk! itt-ott a szem
Még könyüt is hullata,
Midőn utójára nyilt meg
Az országház ajtaja.

Midőn benne az utolsó
Szó ez volt: oszoljatok!
Bús arcoknál, zárt ajkaknál
Ugy-e mást nem láttatok?

S ez szomorú eset is volt...
De holláh! egünk vidul,
Kebelünkről a kétségnek
Végső terhe is lehull.

A bezárt ajtó kifordul
Sarkaiból is talán,

Ismét éltet nyerne a szók
Képviselők ajakán.

ÉS lesz — remény a kebelben,
Buzdítás az ajkakon...
Ismerősünk rég e kettő,
S értünk is hozzá nagyon.

Majd mi szép lesz: összeülvén,
Szép szókat halmozni fel,
Hevesen vitázni arról,
Hogy mit várunk? hogy mi kell?

Meghallja fülünk, mit egy fél
Év óta nem hallhatott...
— Természetes, hogy majd azt az
Egy szót is: „oszoljatok!”

Tormaházi Szatyr.

A közösügyi elaboratum.

Ismerősök. Szép biz az, szép: hanem nekünk nem kell belőle ez, meg emez, aztán megint ez, és no meg az.

Tulsók. Nagyon jó, nagyon jó. Hanem nekünk nem kell belőle nro ez, nro amaz, nro egy, és nro más.

Magyar Miska és Német Miska.

N. M. Még is csak volt egy kis hasznunk ezen a háborun.

M. M. Ugyan miféle haszon?

N. M. Hát az, hogy mi fizettünk a poroszoknak 30 milliót, nekünk fizetnek az olaszok 35 milliót; és így marad tiszta nyereség számunkra 5 millió.

M. M. Bizony hallod, az szép profit egy ilyen rövid vállalatnál.

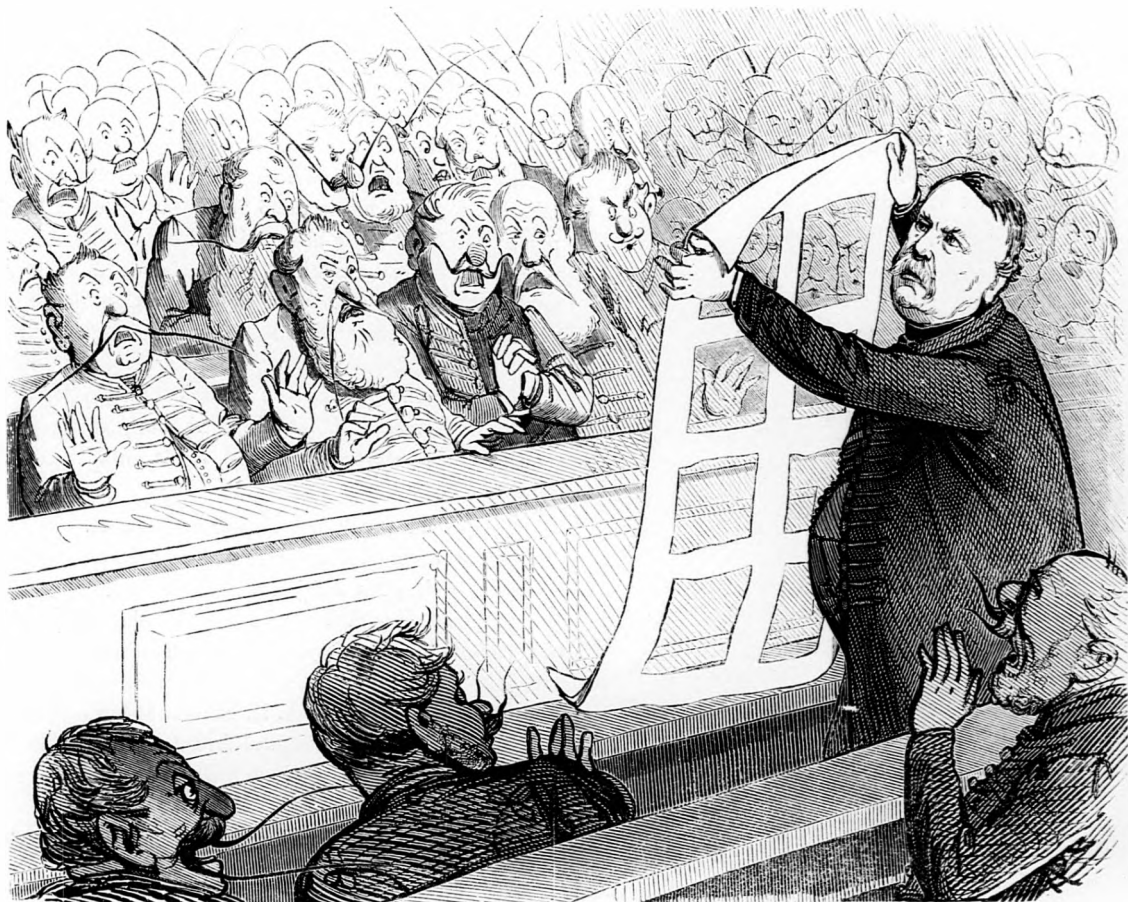
Toborzás.

Hangzik hossza az utcának :
„Csapj fel öcsém katonának !“
Vig legények, szép menyecskék
Egész utcát úgy belepték.

Pajkosan hangzik a nóta :
„Katonának jól megy dolga.“
Béna harczi odamegyen,
S oda nevet keserűen.

Tormaházi Szatyr.

A közösügyi elaboratum.

„No már most tessék: itt van a közösügyi elaboratum!”

Medve-kúra.

Gyorokon egy román atyánkfia több éven át igen súlyos derékfájásban szenvedett; hasztalan alkalmazott mindenféle vénasszonyoktól ajánlt kuruzsoló szereket dereke tájára, nagy szenvedéseitől nem birt megszabadulni. Végre mult szeptember 16-án, a szüretet megelőző napon, megérkezett az ő nagylelkű szabadítója, doctora, szóval legnagyobb jóltevője, egy — medve képében. A mint ugyanis román atyánkfia, a fenn nevezett napon, mely vasárnap volt — a gyoroki vendégfogadó udvarán nagy lelki gyönyörrel egy nagy medvét, a bolgár hajtsár ütlegeitől lelkesítve, oly szép tempóban táncolni lát; s a mint e nagyszerű talpak földet rengető

topogását hallgatja, egy geniális eszme villan meg agyában: meggörnyesztett fájós derekával odabicizékel a medve bolgár ura és parancsnokához, s azzal 10 garason megegyezik, hogy a medve ő rajta táncoljon, az az jól megtapossa, mert ő hiszi, hogy ekkor dereka meggyógyul. A tulajdonos beleegyezett; román atyánkfi négykézláb a fogadó udvara közepén leterült, s a medve, a bolgár ütleges komandója kíséretében, a románon fejétől sarkáig, mintegy negyedóraig végig tapogott, s a mit sem a vén asszonyok, sem a borbély — tilógus — nem birtak a heroikus medve-kúra megszabadította román atyánkfiát a derékfájástól.

Miért volt jó a háború?

Hogy elveszett néhány ember,
Hogy egy kis földdarab oda :
Mind semmisség !
A mindenség
Azért egy ujjnyit sem fogya.

Hogy szomszédok alul, feül
Az országon vágtak eret,
Csekély dolog.
Nyomot hagyott,
S azt beseprik majd a szelek.

Nem volt a háboruban kár,
De igen, hogy már vége lön ;
Lapra mostan
Hajh annyian
Hogy már nem fizetnek elő.

Oszi románcz.

Szerette Jancsit Katicza,
Katiczát is Jancsi legény,
El is vette feleségül
Még a mult esztendő telén.

Megbánta azóta százszor
Mindkettő, hogy egymásé lett.
Szólt Jancsi, szólt Katicza :
„Mit nekem e czudar élet !?“

S elment mindkettő . . . bujdosott
A szerelmes pár kétfelé,
S az éjszaka mind a kettőt
Együtt, egy csapszékben lelé.

Tormaházi Szatyr.

Zongora-kóták.

Valamelyik királyi udvarnál, valamikor, valami híres zongora-virtuoz valami nagyszerű hangversenyt rendezett.

Mikor épen játszani akar, észreveszi, hogy a kóták hiányoznak. Egy tábornok rajtok ült. A művész szerényen közeledik a tábornokhoz, s udvariasan fel szólítja :

— Megengedjen excellentiád . . . kérem a kótáimat . . . Nem fuvó instrumentumok számára vannak írva !

Rendkívüli folyamodvány.

(Történelmi adoma.)

Bicsén hajdanta virágzó iskola volt, melyet a Thurzó-család vallásos buzgalma, s bőkezűsége alapított és tartott fenn.

Történt egykor, hogy egy szerfelett együgyü paraszt, nem türhette tovább gonosz szomszéda bántalmazásait, sérelmeire orvoslást akart magánál Thurzó György nádornál keresni. Azt véelve, hogy panaszát legügyesebben fogja annyi okos fej, a mennyi az iskolába jár, fogalmazni, az illető tanár távollétében betoppan a legfőbb osztály növendékei közé, és szegről végről elmondta baját, arra kéri őket, irjanak neki folyamodványt a nádorhoz. Azok nem hitték magokat képeseknek arra, hogy nádorhoz folyamodványt méltóan írni tudnának, így a paraszt kérelmét teljesíteni vonakodtak ; de minél jobban vonakodtak ők, annál kevésbé tágitott a paraszt. Mondják neki, hogy az egész terebben nincs papíros, nincs toll, nincs tinta, csak a falon függő nagy tábla.

„Írják hát arra“ mond a szegény ember.

Az ötlet megtetszett a csintalan múzsaseregnek s a panaszt csakugyan felírják a nagy táblára.

Emberünk hátára veszi a különös alaku folyamodványt s a nádorhoz megy, a hol szerencsésen bebocsátatik.

„Mit akarsz s micsoda istencsudáját hozasz ? kérdi az instanstól a nádor. Az háttal fordul feléje.

„Csak olvassa, kegyelmes uram !“ úgymond, „majd megtudja.“

„Elolvásás után a nádor a folyamodás ilyen eredeti módján jó ízűen elmosolyodott, a parasztot megajándékozta és igazságot szolgáltatott neki.

Borkorcsolyák.

A nyelvujtás dicső korában néhány pozsonyi diák az írásjeleket következőkép magyaritá :

vonás=pizska.

pont=szurka.

pontos vonás=szurkapizska.

kettős pont=szuszurka.

Vasuton utazott egy vidéki színész, a vele utazók beszédét nem értette, kik véleménye szerint francziák lehettek. Hogy megmutassa, miszerint ő is tud francziául, a waggonból kiszálltakor ilyformán köszönt utitársainak : „Abonáma suspendú.“

Mi minden nem történt a háboruban.

Egy Drohne nevű derék hannoverai vadász katonát valami pogány burkus gyorspuskájából kiszabadult golyó úgy lágyékon talált, hogy mint harc-képtelen, kórházba került, s ott töltött huzamosabb időt, mely alatt alkalma volt a tárczájában levő pénzcskáját számba venni, melyet a gyilkos golyó keresztüljárt, s melyből egy porosz ezüstgaras, és egy osztrák hatos hiányzott.

Még nem volt egészen behegedve a sebe, midőn haza került, s minthogy folytonos sajtást érzett a sértett részen, orvoshoz folyamodott, ki a sebet megkutatván egy ezüst garast és egy osztrák hatost vett ki a sebből, nagy álmélkodására, s a beteg katona abbéli megnyugvására, hogy most már rendben van a cassa. Azt a két pénzdarabot a golyó vitte oda magával, melyet miután kihoztak a kórházi orvosok, kinek jutott volna eszébe még pénzt is keresni egy plezuros katona sebében, mikor a zsebében sem igen szokott heverni.

Enyém és tied.

Főnök (kártyázás közben subalternushoz, a ki hibásan hitt ki.) Ez már mégis szörnyűség, már hogy lehet ilyen bakot löni! Rettenetes!

Subalternus (a főnökhöz, a ki szintén hibásan hitt ki.) Most nagyságod is hibázott.

Főnök (gyilkos szemeket vetve subalternusra.) Tehetek én róla, hogy *így vannak elosztva a kártyák?*

Adomák.

Még élt az élcz- és humormester Saphir hazánkfia, midőn egyszer születése helyéről a bírónak valami dologban Bécsbe kelle mennie.

„Na aztán hozzon ám bíró uram valami jó viczet Saphirtól — bizza rá a tiszteletes ur a bíró urra — a nélkül haza ne jöjjön.“

A bíró felérkezik Bécsbe, s elvégezve dolgát, siet Saphirt meglátogatni. Nagy szerencsájének tartaná, ha a kedves földit megvendéghelhetné. Saphir örömmel áll rá, s betérnek egy előkelő vendéglőbe, s a bíró ur parancsol mindent, was gut und teuer.

Ebéd vége felé, hogy hiába ne fáradt légyen, igen szépen kéri Saphirt, neki valami új viczet mondani, hogy ő azt otthon elbeszélhesse.

„Nem tudok én most semmit“ — szabadkozik Saphir.

„Dehogy nem, csak gondolkozzék“ — faggatód-zék bíró uram.

Saphirnak végre is engedni kelle.

„No jó, — nézze bíró uram itt az asztalra kitett kezemet, üssön rá az öklével, a hogy csak bir.“

A bíró szabadkozik, de végre is enged, gondolva, hogy majd jó tréfa lesz belőle, s odacsap nagy keményen az — asztalra, mert Saphir hirtelen elkapta kezét.

„Ez jó tréfa“ — örül neki bíró ur, s alig várja, hogy hazaérjen vele.

Tiszteletes ur épen szőlejében lévén, a derék férfi rugtat oda is utána, s már messziről kiabálja, hogy hozott ám jó tréfát, de itt nem lehet megmutatni, mert ahhoz asztal is kell.

„Ej, az baj“ — mondja a tiszteletes ur.

„Semmi baj“ — szól bíró uram — ki e közben, ujját orrára téve, bölcs gondolatot érlelt meg fejében. „Tessék csak tiszteletes urnak ökölrel jól ideitni, s mutat az asztal helyett, saját becses arczulatjára tett kezére.“

Tiszteletes ur szabadkozik, de végre is, bíró uram biztatásaira neki fohászkozik, s úgy teremti — az e közben kezét arczáról lekapó bírót — képen, hogy bajosan lesz többet kedve ezt a tréfát asztal nélkül megpróbálni.

Elindul az új szolgabíró körutat tenni járása faluiban. Egy oláh faluba jut végre, hol a tanácsteremben összegyűlt falu előljárói, a hosszu asztal körül, főveggel fejökben, s pipával szájukban, tehenkednek az előttük levő asztalra.

A szolgabíró belépte nem látszik őket megzavar ni. Méltóságuk önérzetében csak meghagyják fejükön a főveget. Az új főnököt nagyon boszantá e méltóságához nem illő fogadtatás, s különösen az, hogy egy közülök még az ő jelenlétében is mer pipázni. Dühösen ordít a bíróra:

„Mért dohányzik az az ember?“

„Mert van neki dunaj“ — lőn az egyszerű válasza.

P. uram hires ember volt a környékben arról, hogy hiveit ugyan kemény zablán tudta tartani; levén h...i tiszteletes. — Elmegy egyszer a földesurhoz, s az egyház nevében kéri a regalét az egyház részére. Az ur nevetve egyezik bele.

Vasárnap délben kiáll a tiszteletes ur az ajtóba, s a korcsmáznai összegyűltek előtt tartván egy ékes dicitőt, ezzel rekeszti be beszédét: „a korcsma kulcsa itt van a kezemben, úgy viseljék hát kendtek magokat, hogy ha panaszra lesz okom, nem kapnak bort.“

S ezen kis csellel leszoktatá H...b községében a mértékletlen boritalról a hiveket.

Ama bizonyos eszmadia és felesége kérdései és feleletei.

ORÁCULUM. Nem minden october 20-án van 20-ik october.

— — (Miért ütlegelik Prágában a jezsuitákat?) Hát hiszen elébb a város előkelői elég szépen kapacitáltak a *priori*, hogy vigye odább a collégiumát, de csak nem akarta megérteni a dolgot, a csehek aztán, látván, hogy a *priori* nem megy a kapacitálás, elkezdtek a *posteriori* argumentálódni.

— — A legujabb világtérkép felosztás így hangzik egy újságban:

Az apró államok mind megszűnnek.

Poroszország kapja — Európát.

Ázsia — Oroszországnak jut.

Franziaország, — minthogy ugyis heves vérű, kapja egész Afrikát.

Amerika a mexicói császársághoz csatoltatik: minthogy az nem fér meg a maga bőrében.

Ausztrália, és minden sziget a világon, adatik Angliának, mely maga is sziget lévén.

A többi egyéb jut Ausztriának.

— — Mind hiábavalóság, mit némely újságok összefirkálnak Napoleon császárról, hogy ilyen, meg olyan beteges, s az életét is lehet félteni. Épen most olvasom, hogy Nagy Károly történetéhez szerzegeti az anyagokat össze, s ha Caesar életével kész lesz, majd a Nagy Károlyét írja meg. Már pedig ha a maga életét veszedelmes állapotban érezné, nem igen törődnekk akkor mások életírásával.

— — Ennek a csodálatos dolgokban gazdag, más-képen pedig sokszorosan inséges esztendőnek a krónikájában följegyzendőnek tartom azt a nevezetes esetet, hogy én sem sebesült önkéntes huszárt nem láttam, sem olyan emberrel nem beszéltem, aki azt mondja vala maga

felől hogy: íme én benne voltam a kolerában, és felgyógyulék belőle.

— — (Hát mikor hijják már össze az országgyűlést?) Majd ha eláll a kolera. (No akkor nem sokáig kell rá várakozni, mert a kolera-kórházban tegnapielőtt már egy halott se volt.)

— — (Minthogy már a koleránál vagyunk, halotta-e kend, mi történt a patikárius szakácsnéjával?) Nem én. (Hát a patikáriusné sehogy sem akarta elbocsátani Nánit, az pedig mindenkép szeretett volna elmenni. Egyszer nagy lótás-futás támad. Híre terjedt a házban, hogy itt a kolera, a patikárius szakácsnéján ütött ki. Az egész ház lakossága megrémült, s legnagyobbban a patikáriusné, a kinek sok gyermeke lévén, szörnyen elborzadt a gondolattól, hogy már most mindnyájan megkaphatják a rettenetes pusztító nyavalyát. A mint ijedtében keserves sirásnak adta magát, a szobalánynak megesett a szive, s megvallotta asszonyának, hogy a Náni meleg vizet ivott, attól hány, mert a kolera palástja alatt akar kiállni a szolgálatból. A patikáriusnének se kellett több; rögtön elküldött egy laborantst olyan emberekért, a kik a betegeket a kórházba hordják; de a mint Náni meglátta a hosszú kosarat, a mibe erőnek erejével be akarták fektetni, úgy talpra ugrott az ágyból, mint a macska, bevallotta turpisságát, s szörnyen rimánkodott, hogy csak ne fektessék abba a hosszú kosárba; végre megkegyelmezett neki az asszonya, de nem tartóztatta tovább, hanem rögtön tisztulnia kellett a házából.) No ez ugyan épületes história, ha igaz. (Már hogy ne volna igaz, mikor én mondom.)

— — Egy pesti könyvkereskedő Aesopus meséinek legujabb teljes kiadásához készül, a melyben meg fognak a kétezer évnél régebben élt meseíróknak azon meséi is jelenni, melyek egy kiadásában sem találhatók, azok tudniillik, melyeket halála után a nemzeti színházban mondott el.

— — Hallod-e asszony, már meg mit akarnak belőlünk csinálni! (Talan csak nem akarja valami jóakarónk suszterrá változtatni a becsületes eszmadia czéhet?) Azt nem, hanem a muszka újságok szörnyen verik a mellöket, hogy ők nem lesznek az oka, ha kényszeríti őket az osztrák kormány, hogy Magyarországot a Tiszáig bekebelezzék Oroszországba. (Hát azt nem irták meg, hogy Magyarország melyik részét gondolják maguk felől Tiszántulinnak?)

Laptulajdonos és felelős szerkesztő:

Jókai Mór.

(Lakása: Országút 18. sz. 2-ik emelet.)

Nyomatott Emich G. magy. akad. nyomd. Pesten 1866.

(Barátok tere 7. szám.)

Rajzolja: Jankó. — Metszi: Polák.